

Björnjakt i Bergtjärnberget

av Jon Molin

År 1830 gick en sommardag en bonde Henrik Henriksson jämte hans döttrar från Tara att besöka gudstjänsten i kyrkan i Mo. När de kommer till Bergtjärnberget ropade han på flickorna som blivit efter, att dom skulle skynda sig så skulle dom få se vilken som gått före dem. I gyttjan på stigen var fotspår efter en väldig slagbjörn. Komna ett stycke framåt vägen träffade de på en ko som björnen rivit, de övriga synes av spåren hava sprungit framför vägen med björnen efter sig. Björnens mordlust denna dag hade varit förskräcklig, ty på ett avstånd av ca 100 meter från den första låg ännu en ihjälriven ko, och efter ännu ett stycke ännu en. Av dessa tre rivna kor hade björnen bara ätit juvren. Ägaren till de rivna korna var Anders Andersson i Mo. Denne björn huserade som stor skadegörare hela eftersommaren i dessa trakter

Samma år i oktober månad kom det lite snö, så att det blev spårföre. En bonde från byn, Pehr Abramsson var nu ute på jakt och träffade på björnsår uppe på Bergtjärnberget. Han gick försiktigt efter spåret och träffade nu på en hög med mossa som björnen burit ihop för att bereda sitt vinterläger. Nu gick Abramsson en vid cirkel och fann inget utspår, förstod han att björnen gått i ide. Han kom överens med en bonde från Krånge om att dela på jakten. Det var någon dag i januari månad, de startade tillsammans med en björnjägare från Tara Henrik Henriksson som var svåger till Pehr Abramsson. Jaktutrustningen var endast lodbössor och de korta björnsputen. De sökte nu ett tag för att finna idet och det befanns vara ett hållide. De stängde nu öppningen med ett par spakar. De försökte nu väcka björnarna, som gick bättre än väntat. Två yngre björnar visade sig snart och skjöts utan större äventyr. De började nu söka efter modern som måste även vara därinne, men inte ville visa sig. Henriksson klev till sist upp på den håll som täckte idet och fick då se att hållen hade en ganska bred spricka upptill, då han nu lutade sig ned för att titta i sprickan ramlade laddstaken ur bössan och ner i sprickan. När han då sträckte ner armen för att ta laddstaken vrålade plötsligt björnmamman och slog med sin ram till gubbens arm som han ryckte undan. Han tog då spjutet och stötte det ner i sprickan och träffade björnen i ryggen mellan bogbladen. Det dröjde ej länge förrän björnen låg död och björnjägarnas skäggiga ansikten sken ikapp med januarisolen.

Så tågade dem hemåt till Mo björnarnas banemän. Historien berättar även om ett sjudundrande björnkallas med mat och hembränt i överflöd.

PS Anders Andersson var Ragnar Henrikssons farmorsfar och Pehr Abramsson var Pelle Henrikssons farfarsfar och Lennart Henrikssons Morfars farfar.

